

Corbul și vulpea

Gheorghe Asachi

Peste ramul unui sorb
S-așezase domnul corb,
Țiind în plisc o bucată
De caș, ce-o avea furată.
Vulpea, cum l-au mirosit,
Sub acel sorb au venit
Și-n sus căutând, i zice:
Buna ziua, venetice!
Cât ești mândru și frumos!
Dacă viersul cel duios
Ți-i c-a penilor odoare,
Tu-ntreci pe privighitoare.
De mândrie îngâmfat,
Corbul pliscul au căscat,
Și vrând viersul să înceapă,
Cașul pe pământ îl scapă.
Atunci vulpea brânza apucă
După ce o și îmbucă,
Către corb, spre mângâiere,
Zice: En ascultă, vere,
Cel ce știe lingușeala
Să îndoapă-n socoteala
Celuia care-l ascultă.
Astă daună nu-i prea multă
Pentru-un adevăr curat.
Atunci corbul rușinat
Jură că minciuni c-acele
Alte dăți n-or să-l înșele.